

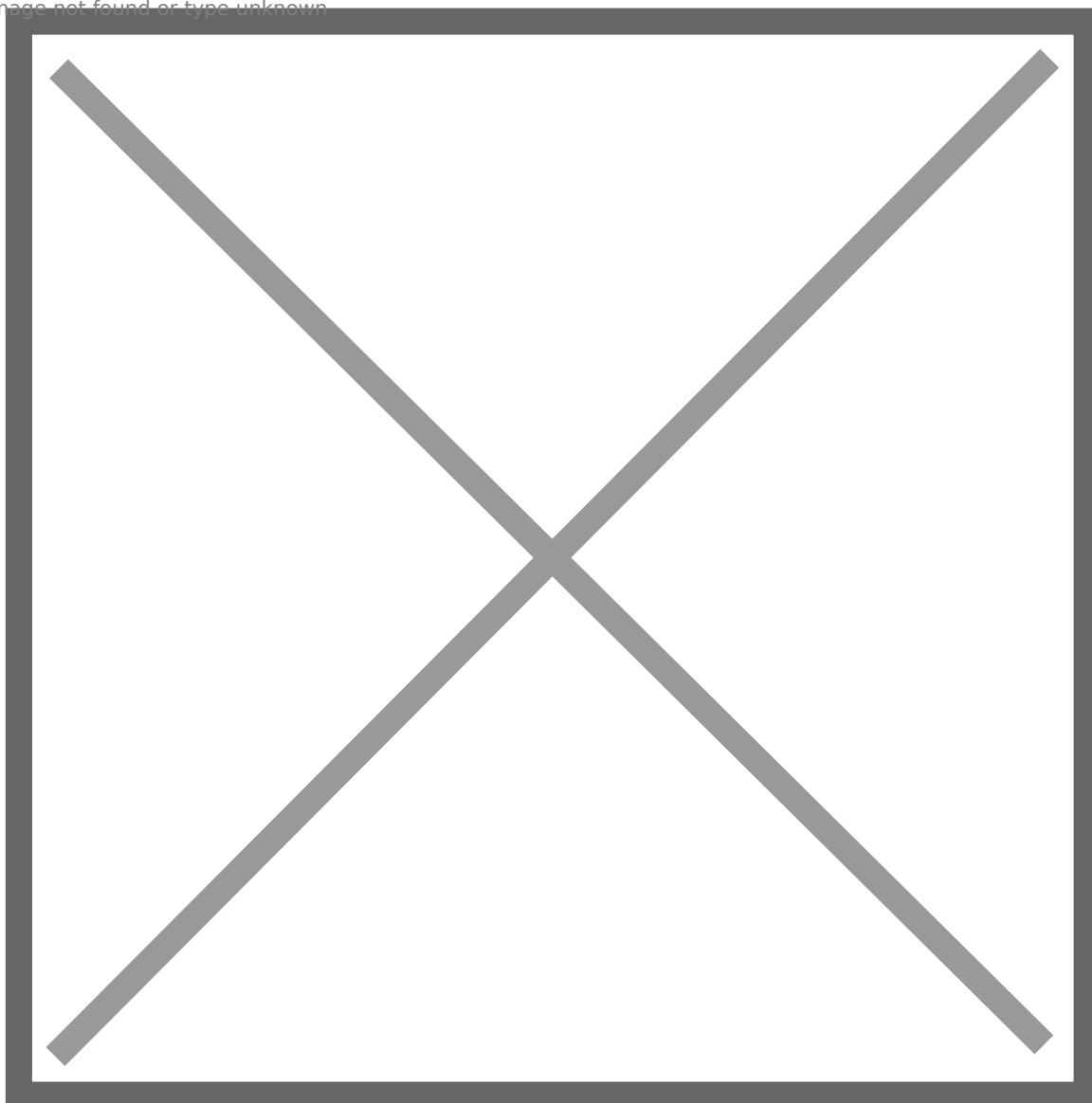
28 Αυγούστου 2021

Γέρων Ιωσήφ: Ο όσιος Ιωσήφ αφού πανηγύρισε μαζί μας την Μετάσταση έφυγε για να εορτάσει και στους ουρανούς!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Image not found or type unknown

Η συνοδιά του οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστή (καθιστός). Από αριστερά: Μοναχός, π. Αθανάσιος, Γέροντας, Ιερομόναχος, π. Εφραίμ Φιλοθεΐτης και Αριζονίτης, Γέροντας, Μοναχός, π. Αρσένιος, Γέροντας, Μοναχός, π. Ιωσήφ Βατοπαιδινός, Μοναχός, π. Θεοφύλακτος, Γέροντας, Ιερομόναχος, π. Χαράλαμπος Προηγούμενος Ιεράς Μονής Διονυσίου. (Φωτογραφία Αγιορειτική Φωτοθήκη).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Οι τελευταίες ημέρες του [του οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστή] ήταν πολύ οδυνηρές, γιατί η προχωρημένη πλέον ανεπάρκεια εμπόδιζε την αναπνοή και τον δυσκόλευε πολύ. Αυτό όμως ήταν για μας μάθημα και αφορμή πρακτικής υπομονής.

Αισθανόμασταν τον αγώνα του και ενώ προσπαθούσαμε να τον ανακουφίσουμε, αυτός μας παρηγορούσε κατάλληλα με πρακτικά παραδείγματα κάνοντας αναφορά ιδίως στην ματαιότητα τον κόσμου.

Μας έλεγε «κοντεύει η ημέρα μου να φύγω. Όπως έγινα, δεν είμαι τώρα για

τίποτα, ούτε μπορώ να αγωνιστώ άλλο».

Ο αείμνηστος δεν ξεχνούσε καθόλου τον σκοπό του και με διάφορες σκέψεις, σε κάθε περίπτωση της ζωής, έβρισκε τρόπο για αγώνα και καρποφορία. Επειδή εξαιτίας της αρρώστιας του δεν μπορούσε ούτε να κινηθεί ούτε να ξαπλώσει, καθόταν σε μία πρόχειρη πτυσσόμενη πολυθρόνα και έκλαιε συνεχώς την ματαιότητα του βίου.

Περίμενε την απόλυσή του από την ζωή σαν τον ευτυχέστερο κλήρο και όταν δεν τον πίεζε η δύσπνοια ψιθύριζε τροπάρια των κεκοιμημένων. «Αρσένιε, έλεγε χαριεντιζόμενος, πότε φεύγουμε; Δεν εύχεσαι, φαίνεται, και αργούμε».

Για σαράντα σχεδόν ημέρες, τις τελευταίες του, δεν έτρωγε τίποτε· μόνο κοινωνούσε κάθε μέρα και έπαιρνε λίγο καρπούζι.

Τόση φροντίδα και μέριμνα είχε ο Γέροντας για την έξοδό του, που νόμιζε κανείς ότι πραγματικά πρόκειται να ταξιδέψει και περίμενε το μέσο της μεταφοράς. Εμείς απεγνωσμένα προσπαθούσαμε με όποιο μέσο μπορούσαμε, επιστημονικό ή πρακτικό να τον ανακουφίσουμε, γιατί η δύσπνοια κατά διαστήματα τον δυσκόλευε πολύ.

Εκείνος όμως μας έλεγε· «μην κοπιάζετε, παιδιά, δεν πρόκειται να μείνω. Από πόσο καιρό περιμένω αυτή την ώρα! Μόνο εύχεστε να μην εμποδίσει τίποτα την ελπίδα μου. Όσο καιρό ζει ο άνθρωπος, δεν μπορεί να αμεριμνήσει».

Κατά την 14η Αυγούστου του 1959 ετοιμαζόταν πολύ και αναλογιζόμενος την επομένη μέρα, που ήταν η εορτή της Κοιμήσεως, ανυπομονούσε· κάτι περίμενε. Συγχρόνως η κατάστασή του είχε επιδεινωθεί. Πέρασαν προηγουμένως φίλοι του λαϊκοί και τον χαιρέτησαν. Όταν του ευχήθηκαν ανάρρωση, τους είπε· «όχι, όχι· φεύγω σύντομα! Όταν θα ακούσετε μετά από τρεις ημέρες τις καμπάνες, να ξέρετε ότι έφυγε ο φίλος σας· υπολογίζω της Παναγίας μας».

Την άλλη ημέρα, στην μνήμη της Κυρίας μας Θεοτόκου, παρευρέθηκε στην Λειτουργία, μετά κόπου είπε το Τρισάγιο και μετέλαβε για τελευταία φορά λέγοντας «εις εφόδιον ζωής αιωνίου».

Κοίταζε με επιμονή την εικόνα της Κυρίας μας, που τόσο αγαπούσε, σαν να Της ζητούσε κάτι. Κάτι, που το γνώριζε ακριβώς Εκείνη. Τα ήρεμα δάκρυά του μαρτυρούσαν την ενδόμυχη αίτηση της ψυχής του προς Αυτήν· Αυτήν, που τόσες φορές τον παρηγόρησε και του συνέστησε να τρέφει βέβαιη ελπίδα προς την ευσπλαγχνία Της.

Αλλά μήπως και σε όλους εμάς, που κατοικούμε στο Θείο αυτό περιβόλι Της, δεν

λέει μυστικά η γλυκυτάτη Δέσποινά μας να ελπίζουμε σε αυτήν; Μήπως η ζωντανή και καταφανέστατη πρόνοιά Της στην καθημερινή ζωή μας δεν είναι μία διαρκής υπόμνηση, ότι η μητρική στοργή Της μένει πάντοτε μαζί μας;

Ω γλυκυτάτη Δέσποινά μας, η πραγματική άγκυρα της ελπίδας μας, πού αλλού έχουμε να στηριχθούμε οι ταπεινοί, στις πονηρές αυτές ημέρες, που τα πάντα έχουν ανατραπεί, αν όχι στην σταθερή κηδεμονία και την μητρική παρρησία Σου προς τον Υιό Σου;

Πόσο εύστοχο είναι το τροπάριο από τον κανόνα προς την Δέσποινά μας του Ιωάννου Ευχαΐτων, που δεν νομίζω να αγνοεί κανένας από τους Αγιορείτες: «Ως δούλος αίρει τα έξω όμματα, του εαυτού κυρίου εις τας χείρας Πανύμνητε, οφθαλμούς τους έξω και τους ένδον καγώ, ούτω προς Σε επαίρω, την εμήν Δέσποιναν, την εμήν Κυρίαν και Ζωή, όπως οικτείρης με».

Με την πίστη και την θερμή αυτή ξεκίνησε ο αείμνηστος Γέροντάς μας και με αυτή την ελπίδα απηύθυνε την τελευταία του αίτηση προς την Έφορο και Κουροτρόφο του αθλητικού αυτού σταδίου, του ιερωτάτου Άθωνα, που θα συνεχίζει την μεγάλη του αποστολή ως την συντέλεια των αιώνων. Μία αποστολή που ανέλαβε πριν από μία χιλιετία και ακόμα παλαιότερα.

Η Δέσποινά μας εκπλήρωσε την υπόσχεσή Της προς τον αείμνηστο, που είχε, την ελπίδα του σε αυτήν, με την τελευταία δωρεά Της, να παραλάβει την ψυχή του την ημέρα της αγίας Κοιμησεώς Της!

Ενώ ήταν καθισμένος στην καρέκλα του και είχε πάλη με την συνεχιζόμενη δύσπνοια, όπως πάντοτε, κράτησε κοντά του τον π. Αρσένιο, αφού έδωσε σε όλους την ευχή του.

Όταν ο π. Αρσένιος θέλησε κάποια στιγμή να του τρίψει λίγο τα πόδια του για μικρή ανακούφιση, δεν τον άφησε και του είπε· «Πάψε, πάτερ Αρσένιε, μην κάνεις τίποτε. Τελείωσαν όλα. Φεύγω». Έπιασε το χέρι του αχώριστου συνασκητού του, σαν να τον χαιρετούσε για τελευταία φορά, κοίταξε λίγο επάνω και παρέδωσε ήσυχα την μακαρία ψυχή του.

Όταν μαζευτήκαμε όλοι γύρω του, αυτός δεν ήταν πια μαζί μας. Αφού πανηγύρισε μαζί μας την Θεία Μετάσταση της Κυρίας μας Θεοτόκου, έφυγε για να εορτάσει και στους ουρανούς αυτή την χαρμόσυνη ημέρα. Ήταν ημέρα Παρασκευή και ώρα πρωινή μετά την ανατολή του ηλίου.

Την επομένη, έγινε η κηδεία σύμφωνα με την θέλησή του, εκεί στον τόπο που τελείωσε την ζωή του. Ήλθαν όλοι οι πατέρες της Σκήτης, γιατί έτρεφαν ιδιαίτερη

εκτίμηση προς το πρόσωπό του.

Αγαπούσε όλους και τον αγαπούσαν όλοι· όχι μόνον οι στενοί εν Χριστώ αδελφοί, αλλά και αυτοί οι λίγοι πνευματικοί άνθρωποι που τον συναντούσαν διέκριναν την υψηλή πνευματική του κατάσταση. Ο Γέροντας, αν και απόφευγε τις συναναστροφές, είχε γνωρίσει τον μακάριο Γέροντα Ιερώνυμο [της Αίγινας] όταν είχε πάει κάποτε με τον π. Αρσένιο στην Αίγινα. Ο π. Ιερώνυμος μετά από αυτήν την συνάντηση τους, έτρεφε ιδιαίτερη ευλάβεια για τον Γέροντα.

Επίσης ο αείμνηστος Γέροντας Σωφρόνιος [όσιος Σωφρόνιος Αθωνίτης και του Έσσεξ] επισκεπτόταν τον Γέροντα, που τον θεωρούσε ως «στρατηγό του πνεύματος», και όπως μας έλεγε ήταν ένας από τους επτά μεγαλυτέρους ασκητές που γνώριζε στην ζωή του.

Από το βιβλίο του Γέροντα Ιωσήφ Βατοπαιδινού, «Ο Γέροντας Ιωσήφ Ησυχαστής, Βίος, Διδασκαλία, η «Δεκάφωνος Σάλπιγξ»». Έκδοση Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου.